

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 75. Ἐξάμηνος δραχ. 40. Τρίμηνος δραχ. 22.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 15 Μαΐου 1926

Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 24

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενοπούλου].

— Συνεχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ μητέρα του τότε, γιὰ νὰ τελειώ- νη ἡ σκηνή, τὸν ἔσπρωξε στὴν ἀγκα- λιά τοῦ ἀντρός της. Κι' αὐτὸς τοῦδω- σε ἕνα φιλὶ στὸ μέτωπο, ψυχρὸ φιλὶ, ἡχηρὸ, καθαρὸ θεατρικόν.

Ἡ Ἰδα ὅμως κατενθουσιάστηκε.

— Ἀ τί καλὸς, τί μεγάλος πού εἶ-σαι, Ἀμορύ! εἶπε σὸν ποιητὴ, ἐνῷ ὁ Τζάκ, πού τὸν εἶχ' ἐξαποστείλει μ' ἕνα νεῦμα, κατέβαινε γρήγορα τὴ σκάλα γιὰ νὰ κρύψῃ τὴ συγκίνησή του.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ὁ ἔρχομός αὐ- τὸς τοῦ παιδιοῦ ἦταν γιὰ τὸν Νταρ- ζαντὸν κάποια διασκέδαση. Εἶχε ἀρχί- σει νὰ βαριέται, νὰ στενοχωριέται ὁλο- μόνυχος ἐκεῖ στὴν ἐξοχὴ μὲ τὴν Ἰδα, πού κι' αὐτὸς ἀκόμα τὴν ἐθρίσκε ἀρκετὰ λιγύμουαλο καὶ πολὺ φλύαρο πλάσμα. Αἰσθανόταν λοιπὸν τὴν ἀνάγκη καὶ κά- ποιας ἄλλης συντροφιάς ἀπὸ τὴ γυναί- κα του, καὶ κάποιας ἄλλης ἐνασχόλη- σης ἀπὸ τὴς αἰώνιες «φιλολογικὲς του ἐργασίες». Ἔτσι ἀναδέχθηκε μὲ ἀλη- θινὴ προθυμία τὴν «κατ' οἶκον ἐκπαί- δευση» τοῦ παιδιοῦ πού, θέλοντας καὶ μὴ, ἔπρεπε τώρα νὰ τὸ θεωρῇ δικό του.

Εὐθὺς τὴν ἄλλη μέρα, ἔταν σηκώ-θηκε, ὁ Τζάκ βρῆκε στὸν καθρέφτη τῆς νιπτήρας του μιὰ κομπή πινακίδα, γραμ- μένη ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Νταρζαντὸν καλ- λιγραφικότατα, πού δὲν ἦταν παρὰ τὸ πρόγραμμα τῆς ζωῆς του, ἡ ἡμέρα του ὅλη, — ἡ κάθε ἡμέρα του σὺν ἐξῆς, — χωρισμένη κανονικὰ σὲ ὥρες καὶ σὲ ἀσχολίες: Π. Μ. 5,30', ἐγερσις. 6—7, πρόγευμα. 7—8, ἀνάγνωσις. 8—9... καὶ καθεξῆς.

Τὰ προγράμματα γίνονται συνήθως γιὰ νὰ ἀλλάξουν ἢ νὰ παραμελοῦνται. Ὁ Νταρζαντὸν ὅμως, αὐστηρότατος, τυπικότατος, δὲν ἔκανε τὴν παραμικρὴ ἀλλαγὴ καὶ δὲ συγχωροῦσε τὴν παρα- μικρὴ περσμέλῃ. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴ τὴν τυπικότητα, ἀκόμα πὺδ βασανιστι-

κὸ πρᾶγμα γιὰ τὸ μικρὸ μαθητὴ ἦταν ὁ τρόπος τῆς διδασκαλίας. Κάτι εἶχε πάρει, βλέπετε, κι' ὁ Νταρζαντὸν ἀπὸ τὸ Γυμνάσιο Μορνβάλ. Τώρα εἶχε κι' αὐ- τὸς ἕνα σύστημα, μιὰ μέθοδο δική του: νὰ χώνῃ, νὰ στιβάξῃ στὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ ἀνακατωμένα, μπερδεμένα, τὰ πὺδ διαφορετικὰ μαθήματα, ἑλληνικά, λατινικά, ἀλγεβρα, ἀνατομία, μαζὶ

μὲ τὴς ἀπαραίτητες «ἐγκύκλιαι παιδικῆς γνώσεως»· κι' ὕστερα νὰ τὸ ἀφίνη νὰ ξεκαθαρίξῃ μονάχο του καὶ νὰ τακτο- ποιῇ τὸ φοβερὸ αὐτὸ φύρδην-μίγδην.

Φαντάζεται κανεὶς πόσο βρέθηκε μπλεγμένος ὁ κακόμοιρος ὁ Τζάκ! Κι' ὅμως ἦταν ἀρκετὰ ἐπιμελής, προχω- ρημένος μ' ὅλα τὰ χάσματα τῶν σπου- δῶν του, καὶ πὺδ ἔξυπνος ἀπ' ὅσο

εἶναι συνήθως ἕνα παιδί ἐν- τεκα χρονῶν. Ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάμῃ μ' ἕνα τέτοιο σύ-στημα, ἱκανὸ νὰ ποδλακώσῃ καὶ τὸν ἐξυπνότερο! Ἐπειτα ἦταν ὁ τρόμος, ὁ ἀκατανίκη-τος τρόμος πού τοῦ προξενού-σε πάντα ὁ αὐστηρὸς του δά-σκαλος καὶ πατριός· καί, ἀ-κόμα περισσότερο, ἦταν ἡ ἐ-πίδραση τῆς ἐξοχῆς ὅπου ζού-σε τώρα.

Μπροστὰ στὴ φύση πού τὸν περικύκλωνε καὶ τὸν ἐμάγευε ἀπὸ παντοῦ, — μικρὸν ἀσυνήθι-στο Παριζιάνο, κλεισμένον ὡς τότε σὺν ἀπαίσιον ἐκεῖνο στενὸ τῶν Δώδεκα Σπιτιῶν, — δὲν μποροῦσε νὰ συμμαζέψῃ τὸ νοῦ του, νὰ τὸν προσηλώσῃ σὺν μαθήμα, σὺν βιβλίον. Πολλὲς φορές, τὴς πὺδ ὁμορφες ἀπο-γεματινὲς ὥρες, ἐνῷ βρισκό-ταν σὺν πυργάκι μὲ τὸ δάσκα-λό του, σκυμμένος σ' ἕνα με-γάλο τετράδιον πού οἱ γραμ-μές του χοροπηδοῦσαν μπρο-στὰ στὰ μάτια του, τοῦ ἐρχό-ταν νὰ φύγῃ, νὰ τὸ σκάσῃ, νὰ τρέξῃ ἔξω, νὰ ξαναβρῇ τὴ χαμένη ἐλευθερίαν του.

Ἀπὸ τάνοιχτά παράθυρα, ὁ ἀνθισμένος Μάης ἔστειλε τὴς εὐωδιὰς του, τὸ δάσος φαινό-ταν σὰ μιὰ πράσινη θάλασσα κι' ὁ Τζάκ σήκωνε τὰ μάτια γιὰ νὰ παρακολουθῇ πότε τὰ πετάγματα κανενὸς πουλιοῦ, πότε τὰ πηδημάτα κανενὸς σκίουρου. Ἀ, τί μαρτύριο νὰ κλίνη τὸ ρόδον, rosa, la rose,

— Τζάκ, ἡ ζωὴ δὲν εἶναι μυθιστόρημα! (Σελ. 185, στ. γ')

σ' όλες τις γλώσσες, ενώ τα ρόδα ανθοδύαν γύρω του αληθινά, ζωντανά, κόκκινα, και μοσχοβόλα! Άλλο δεν είχε στο νου του, παρά να τρέξει κοντά τους, στο υπαίθρο, στον ήλιο!...

— Μ' αυτό το παιδί είναι ήλιος! φώναζε ο Νταρζαντόν κάθε φορά που ο Τζάκ δεν ήξερε τί ναποκριθί σε μία ερώτησή του παρά τον κοίταζε σά χαζός, σάν άφηρημένος... .

Ίσως από ένα μήνα, ο πατριός έδηλωσε ότι δεν μπορούσε πιά να τού κάνη μάθημα, γιατί άδικα έχανε τον πολύτιμό του καιρό. Η αλήθεια είναι ότι με το πρόγραμμα εκείνο, που πρώτη φορά τó δοκίμαζε, δεν τά είχε μπλέξει λιγότερο κι' ό δάσκαλος από τó μαθητή... . Από τάλλο μέρος, ή Ίδα παραδέχτηκε με ανακούφιση πώς ό Τζάκ ήταν «ανεπίδεκτος». Θά τελείωναν έτσι οι σκηνές εκείνες που τόσο την ένοχλούσαν, — τά νεύρα, οι θυμοί, τά ξεφωνητά του Νταρζαντόν, τά πελπισμένα βουδά κλάματα του παιδιού... .

Πρωτ' άπ' όλα ή Ίδα άγαπούσε την ήσυχία της κι' ήθελε να είναι όλοι γύρω της γελαστοί κι' ευχαριστημένοι. Τό σήμερα μόνο κοίταζε τί θά γινόταν αύριο δεν εξέταζε ποτέ.

Έννοείται πώς ό πιο ευχαριστημένος άπ' όλους ήταν τó Τζάκ. Είχε γλυτώσει άπ' τó φοβερό εκείνο πρόγραμμα: 6—7, 7—8, 8—9... . Τού φαινόταν πώς ή Ήμέρα του, ή χωριμένη σε ώρες, ή φυλακισμένη σε τετραγωνάκια, έλευθερώθηκε διαμιάς, άνοιχτηκε, πλάτυνε κι' άλάφρωσε. Μπορούσε τώρα να γυρίζη έξω όσο ήθελε. Κι' έπειδή καταλάβαινε πώς όλοι στο σπίτι ήταν δυσχεστημένοι μαζί του, — ένα παιδί που δεν έμάθαινε γράμματα! — άργοπορούσε έξω, ξεχνιόταν, χανόταν. Οι έλεύθερες αυτές ώρες περνούσαν χωρίς να τις καταλαβαίνει... .

Είχε τώρα δυό μεγάλους φίλους: τó δάσος και τó δασοφύλακα. Από τó πρωτ' έφευγε, έφτανε στο σπιτάκι του κύρ-Γιάννη την ώρα που ή κυρά-Παγώνα, πριν φύγη για τίς Καστανούλες, έτοίμαζε τó πρόγευμα του άντρός της στη μικρή μα καθάρια έκείνη σαλίτσα με τó πράσινο χαρτί στους τοίχους, όπου έδλεπες έκαστό φορές ζωγραφισμένο τον ίδιο κυνηγό να σημαδεύη τó ίδιο κουνέλι... . Από κει πήγαιναν μαζί στο σπιτάκι των μικρών σκυλιών που δεν έδλεπαν την ώρα να τά βγάλουν έξω και, μόλις τούς άνοιγαν τó κάγκελο, χυνόνταν στην αύλή με τόσο ζωηρά σκιρτήματα και γαυγίσματα χαράς για τή σχετική αυτή έλευθερία. Πώς την καταλάβαινε τή χαρά τους ό Τζάκ και πώς ήθελε, αν μπορούσε, να πάρη μαζί του κι' όλ' αυτά τά καίμενα τó σκυλάκια, να τρέξουν πιο έλεύθερα στο μεγάλο δάσος, όπως θάτρεχε τώρα κι'

αυτός! Μα κι' ό κύρ-Γιάννης, φαίνεται, είχε τó σύστημά του κι' οι μικροί αυτοί μαθητευόμενοι, κυνηγοί ή φύλακες σκύλοι, έπρεπε να συμμορφώνονται... . Ο Τζάκ ήταν τόσο ευχαριστημένος, τόσο περήφανος να γυρίζη με τον κύρ-Γιάννη στο δάσος, να περπατή στο πλάι του παλλικαρά αυτού που τον έτρεμαν στά περίχωρα και που τον έδειχνε ακόμα πιο άγριο τó τουφέκι του, τó κρεμασμένο άπ' τόν ώμο με λουρί! Στίς μακρινές τους αυτές περιπλανήσεις, ό δασοφύλακας και τó παιδί δεν μιλούσαν σχεδόν καθόλου. Τους άπορροφούσε, τους κρατούσε βουδούς κι' έκστατικούς ή μεγάλη συναυλία των δένδρων που τά φυσούσε ό άνεμος και των πουλιών που δεν έπαυαν να κελαϊδούν. Τους διάφορους, τούς ποικίλους αυτούς ήχους τού δάσους ό Τζάκ τούς είχε πάντα σ' αυτιά του και τούς άγαπούσε.

Όστόσο, γυρίζοντας έτσι όλη την ήμέρα με τó δασοφύλακα, είχε κάνει κι' έχηρούς. Όλογυρα, στην άκροδασιά, ήταν ένα πλήθος λαθροκυνηγοί, που ή άγρυπνη, ή άυστηρή επίδλεψη του κύρ-Γιάννη τούς δυσκόλευε πολύ τή δουλειά και γι' αυτό τον μισούσαν θανάσιμα. (Ακολουθεί)

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ

Τό ενδιαφέρον όλου του ξένου κόσμου που μαζεύτηκε κείνο τó έτος στην Ίερουσαλήμ, δεν ήταν τόσο για τó Πάσχα, για τó όποιο και ήρθαν, αλλά για τή δίκη του Γαλιλαίου Ίησου. Τούτον άποκαλούσαν όλλοι μέγαν κακοδργό, άπατεώνα, άγύρτη, έπαναστάτη, και όλλοι μέγαν διδάσκαλο, Μεσία, προφήτη. Οι τελευταίοι ήταν προπάντων Γαλιλαίοι ψαράδες τής Γενησαρέτ, οι όποιοι πολλές φορές είχαν φάγει μαζί του ψάρια και είχαν άκούσει τίς θείες όμιλίες του και αυτοί ήταν που έστρώναν πρό τριών ήμερών τά ίμάτιά τους στο δρόμο του Ίησου και έκραζαν «Όσσανά έν τοίς Ίψίστοις».

Και γι' αυτό τή νύχτα τής δίκης ήταν πολλοί, πάρα πολλοί, μαζεμένοι στο πραιτώριο όπου έδίκαζαν οι άρχιερείς, για να παρακολουθήσουν τή δίκη και να μάθουν τó αποτέλεσμα.

Τό πρωτ' διεδόθη σε όλη την Ίερουσαλήμ ότι ό Γαλιλαίος κατεδικάσθη να σταυρωθί στο λόφο του Γολγοθά με δύο ληστές. Και γι'αυτό από νωρίς και ό έντόπιος πληθυσμός και ό ξένος άρχισαν να συρρέουν στο δρόμο του Γολγοθά, και στο λόφο επάνω φαινόταν από μακράν μυρμηκιά περιέργων, οι όποιοι έτρεχαν να απολαύσουν τó θέαμα τριών ανθρώπων που θά έσταυρώνοντο και πρό πάντων για να ιδούν τον παράξενον εκείνον Γαλιλαίο, για τον όποιο τόσες φήμες διεδίδοντο.

Έδλεπε λοιπόν κανείς από τó ένα και από τó άλλο μέρος του δρόμου άνθρώπους πάσης ήλικίας και πάσης φυλής, να περιμένουν άνυπομόνως τó πέραςμα τής συνοδείας.

Ήταν πλέον μεσημέρι και έλαμπαν στον ήλιο οι πανοπλίες των Ρωμαίων στρατιωτών που ώδηγούσαν στο Γολγοθά τούς καταδίκους. Και σε λίγο ή συνοδεία των στρατιωτών που βάνιζαν με κανονικό και σοδαρό βήμα, άνέναντι τον άνήφορο του Γολγοθά, έχοντας στη μέση τούς τρεις καταδίκους φορτωμένους τούς σταυρούς των. Όλοι τότε έσπευδαν προς τó δρόμο, οι όπισθιοι έσπρωχναν τούς μπροστινούς, όλοι έσηκώνοντο στίς μύτες των ποδιών τους, έέντωναν τούς λαιμούς των και άνοιγαν διάπλατα τά μάτια τους, να ιδούν, να ιδούν τούς καταδίκους και πρό πάντων τον Γαλιλαίο. Γυναίκες κρατούσαν στην άγκαλιά τους τά μικρά παιδιά τους και έδειχναν σ' αυτά με τó δάχτυλο τον Γαλιλαίο.

Έκείνος έδάδιζε σκυφτός από τó βάρος του σταυρού του και ό ιδρωτας έπεφτε κατά σταγόνες από τó μέτωπό του στη γή. Λέγουν ότι την άλλη μέρα, ό δρόμος του Γολγοθά ήταν γεμάτος από άνθισμένους κατάλευκους κρίνους, οι όποιοι έφύτρωσαν από κάθε σταγόνα ιδρώτος του Ίησου και έγέμιζαν από ευωδία τον άέρα. Στο πλήθος μέσα, ήταν και πολλές γυναίκες από την Γαλιλαία που είχαν άκολουθήσει τον Ίησου γοητευμένες από τή γλυκειά του μορφή και τή γλυκειά του όμιλία. Τόν είχαν άκούσει πολλές φορές στην ώραία πατρίδα τους να διδάσκη με τή μελωδική φωνή του στίς έξοχές, στην άκρογαλιά, στίς καταστέλιστες από παπαρούνες πεδιάδες, και ή φωνή του έφθανε έως αυτές μυρωμένη από τίς άνθισμένες πορτοκαλλιές. Και τώρα τον έδλεπαν να σηκώνη τó σταυρό του και δάκρυα έγέμιζαν τά μάτια τους, χωρίς να τολμούν να τάφήσουν να χυθούν, γιατί τó μάτι των Γραμματέων και Φαρισαίων έφθανε παντού και έδλεπε και κατασκόπευε πάσα ένδειξη συμπαθείας προς τον καλυτή του Νόμου.

Στην άκρη του δρόμου, στεκόταν και μία Γαλιλαία που κρατούσε από τó χέρι ένα παιδάκι έξη χρονών και έσκυβε προς αυτό και τó έδειχνε με τó δάχτυλό της τον Ίησου, τή στιγμή που ή συνοδεία περνούσε άπ' έμπρός της. Τό παιδί όμως, όταν είδε τούς ψηλούς και άυστηρούς Ρωμαίους στρατιώτες, όταν είδε τά όπλα τους, που έσυμβόλιζαν την κυριαρχία τής Ρώμης, να άστράφτουν στον ήλιο, έφοβήθηκε, έδαλε τίς φωνές και προσπαθούσε να κρυφθί στίς πτυχές του φορέματος τής μητέρας του. Έκείνη τó ένειάρρυνε

με λόγια και τού έστρεψε τó κεφάλι προς τó μέρος τής συνοδείας και τού έδειχνε τον Ίησου. Έκείνο έτόλμησε να παρατηρήση και, μόλις άντίκρυσε τó πρόσωπο του Ίησου, έτρεξε χαρούμενο, διέσχισε τή γραμμή των στρατιωτών, έπλησίασε τον Ίησου, άγκάλιασε τά γόνατά του και τον έδλεπε κατάματα μ' ένα άγγελικό μειδίαμα στά χείλη. Ήταν ένα από τά παιδιά εκείνα που είχε ευλογήσει πρό όλίγων ήμερών ό Ίησους και έτρεξε να άγκαλιάση τά γόνατα του, γιατί τον είχε άγαπήσει.

Όταν ό Ίησους είδε ότι από όλο εκείνο τó πλήθος μόνο ένα μικρό παιδί έτόλμησε να τού δείξη συμπάθεια, άπέθεσε τó βαρύ σταυρό κατά γής, έσκυψε και φίλησε τó παιδί εκείνο στο μέτωπο.

Με τó έπεισόδιο αυτό ή συνοδεία έσταμάτησε και τó δειλό πλήθος των Έβραίων ήταν έτοιμο να τρική εις φυγήν, μόλις είδε τούς Ρωμαίους να σταματήσουν. Κάποιος κρύος φόβος διέτρεξε τά πλήθη και οι Ρωμαίοι στρατιώται, οι όποιοι δεν άγαπούσαν τίς άταξίες, έδρόντησαν τά δόρατα στίς ασπίδες τους. Ξεροί κρότοι άκούστηκαν. Ήταν ό βρυχηθμός τής Ρώμης. Τά πλήθη επάγωσαν στη θέση τους. Ό κεντυρίων έτρεξε βιαστικούς να ιδή τί τρέχει και, κεντών με τó δόρυ του τόν Ίησου, τού είπε άπότομα: «Έμπρός, δεν έχουμε καιρό να χάνουμε. Είστε τρεις που θά σταυρωθίτε και ή ώρα περνά».

Τό παιδί άπεδόθη στη μητέρα του, ό Ίησους έσήκωσε πάλι τó σταυρό του και ή συνοδεία έξακολούθησε τó δρόμο της προς την κορφή του λόφου.

Καλάβρυτα, Μεγάλη Παρασκευή 1926
π. α. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΨΕ ΕΧΟΥΝ ΓΙΟΡΤΗ...

Μεγάλη άπόψε έχουν γιορτή στον κήπο τά λουλούδια, κι' έχει τάηδόνι καλεστεί γλυκά να πη τραγούδια.

Στά δέντρα οι κλώνοι άναγκαστοί προσμένουν ν' άγναντίσουν τόν φτερωτό τραγουδιστή να τόν καλοσωρίσουν.

Κι' όταν σε λίγο στο κλαδί που πέταξε, κρυμμένο θ' άρχίσει πιά να τραγουδή τάηδόνι μεθυσμένο,

Δέ θάνα στην γιορτήν αυτή ούτ' ένας καλεσμένος που να μην έχει μαγευτεί, σ' όνειρα βυθισμένος.

Μεγάλη άπόψε έχουν γιορτή οι άνθοι κι' έχουνε πάρε να τούς φωταίει τή νύχτ' αυτή τλόλγιομο φεγγάρι

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Ο ΓΕΡΟΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

(Κατά τόν Walter Scott)

[Συνέχεια και τέλος' ίδε σελ. 182.]

Ο Μαρτίνος Βαλδέκ στο έξής ήταν ό άρχηγός τής οικογένειας. Άγόρασε χτήματα και δάση, έχτισε έναν πελώριο πύργο, άπόκτησε τίτλους ευγενείας και κατάφερε νάχη τά ίδια προνόμια που είχαν οι πιο παλιοί βαρώνοι του Κράτους. Οι τελευταίοι αυτοί διαμαρτυρήθηκαν, μα ό Μαρτίνος ήταν γενναίος και τόν φοβήθηκαν. Όστόσο, οι καλοί άνθρωποι δοκιμάζονται σε μία ξαφνική ευτυχία. Ο Μαρτίνος έγινε φιλοχρήματος, έγωιστής, σκληρός κι' άταρχικός.

Οι ευγενείς μισούσαν τó Μαρτίνο. Μα τώρα άρχισαν να τόν μισούν κι' οι άνθρωποι του λαού, γιατί έδλεπαν να φέρεται τυραννικά ένας άνθρωπος που βγήκε από την τάξη τους. Η νυχτερινή περιπέτεια του άρχισε να γίνεται γνωστή, μ' όλο που την έκρυβε προσεχτικά, κι' οι παπάδες άρχισαν να ψιθυρίζουν ότι ό βαρώνος ήταν μάγος και πουλημένος στο διάβολο.

Ο Μαρτίνος, που τώρα τον περιστοιχίζαν άπ' όλες τίς μεριές έχηροί, ώρες-ώρες πιθμούσε την ήσυχή εργατική ζωή στο χωριούδάκι του. Μα όστόσο δεν άπελπιζόταν κι' έδειχνε όλοένα και πιο παράτολμο θάρρος.

Ο δούκας που βασίλευε τότε, κάλεσε όλους τούς βαρώνους σε μία γιορτή. Ο βαρώνος Μαρτίνος φόρεσε τή λαμπρότερη άκολουθία και πήγε στη γιορτή. Μπήκε με αυθάδικο ύφος μέσα στον κύκλο των βαρώνων. Όλοι οι ευγενείς σηκώθηκαν άπάνω και διαμαρτυρήθηκαν. Ένας χωριάτης, που άναβε άλλοτε τίς φωτιές στα φουρνέλα, να καθήση, άκοος εκεί, πλάι σ' όλους τούς ευγενείς του βασιλείου!

Ένας κήρυκας τόν πλησίασε για να τó πη να βγή. Ο Μαρτίνος βγάξει τó σπαθί του και σκοτώνει τόν κήρυκα. Όλοι οι βερώνοι μονομιάς ξεγύμνωσαν τά σπαθιά τους. Ο Μαρτίνος πολέμησε σά λιοντάρι, μα τέλος νικήθηκε. Τόν έπιασαν και τόν καταδίκασαν εκεί δά, να τού κόψουν τó χέρι, που είχε σκοτώσει τόν άνθρωπο που άντιπροσώπευε όλους τούς ευγενείς, να τού πάρουν πίσω τó βαθμό του και να τόν διώξουν από τή χώρα.

Η ποινή του εκτελέσθηκε άμέσως. Ίσως τόν άφισαν στά χέρια του όργισμένου πλήθους, γιατί ή άκολουθία του τόν είχε έγκαταλείψει. Τό πλήθος τόν χτύπησε, τόν έδρισε με μανία, ως που ό Μαρτίνος λιποθύμησε από τó αίμα που έχασε. Τέλος οι δυό άδελφοί του καταφέρανε να τόν γλυτώσουν από τά χέρια των δημίων του. Μα ό

λαός άπαίτησε να τόν μεταφέρουν πάνω σ' ένα κάρρο για κάρδουνα, για να θυμίζουν έτσι την καταγωγή του. Οι άδελφοί του τόν έδαλαν εκεί μέσα, σ' ένα άχυρόστρωμα, κι' έτσι έλεινοι, ταπεινωμένοι, γύρισαν στον πύργο τους.

Όταν πλησίασαν στο Χάρτς, είδαν μακρυά κάποιον που έρχόταν προς τó μέρος τους σιγά-σιγά. Όσο πλησίαζε αυτός ό άγνωστος, ή κορμοστασιά του μεγάλωνε, ό μανδύας του έφυγε από τούς ώμους του και τó ραβδί του έγινε ένα ξεριζωμένο πεύκο με τίς ρίζες του. Ο Γέρος του Χάρτς παρουσιάστηκε μπροστά τους μ' ένα στεφάνι και μία ζώνη από φύλλα βελανιδιάς. Κοίταξε τó Μαρτίνο χαιρέκακα και τόν ρώτησε:

— Πώς σού φαίνεται ή φωτιά που άναψες με τά ξύλα μου;

Οι δυό άδελφοί πάγωσαν από τó φόβο τους, μα ό έτοιμοθάνατος άνασηκώθηκε κι' έσφιξε τή γροθιά του άπειλώντας τó δαίμονα. Ο Γέρος γέλασε σατανικά και χάθηκε μέσα στίς χαράδρες.

Τότε οι άδελφοί άλλαξαν δρόμο και πήγαν προς τó μοναστήρι που ήταν πέρ' από τó Χάρτς. Εκεί τούς δέχτηκε πονετικά ένας καλόγερος: Ήταν ό ίδιος που τόν είχαν λιθοβολήσει στο χωριό τους όταν τούς έλεγε να μην έχουν σχέσεις με τó Σατανά! Ο Μαρτίνος ίσα που πρόφτασε να ξεμολογήθι τά άμαρτήματά του και ξεψύχησε στά χέρια του πονετικού καλόγερου.

Είχαν περάσει τρία χρόνια άκριδώς από τή νύχτα, που είχε συναντηθεί με τó Γέρο του Χάρτς. Λένε πώς τά τρία αυτά χρόνια τής πρόσκαιρης ευδαιμονίας είχαν μυστηριώδη σχέση με τίς τρεις φορές που είχε πάρει ξύλα από τή διαβολική φωτιά.

Τό σώμα του Μαρτίνου τόθαψαν στο μοναστήρι όπου ξεψύχησε κι' όπου οι δυό άδελφοί του κλείστηκαν και πέρασαν την υπόλοιπη ζωή τους. Τά χωράφια του, που κανείς δεν τά ζήτησε, έμειναν χέρσα κι' έρημα, ως που τά δήμεισε τó κράτος σάν άδέσποτα. Τά έρείπια του πύργου του προξενούν ακόμα τρόμο στους ξυλοκόπους, που λέν ότι κατοικούν εκεί μέσα τά κακά πνεύματα. Έτσι ή σκληρή τύχη του Μαρτίνου Βαλδέκ διδάξε τούς χωρικούς του Χάρτς ότι πλούτη που δεν άποκτώνται με τίμο κόπο κι' ιδρώτα, ποτέ δε βγαίνουν σε καλό. Άνεμομαζώματα, διαβολοσκορπίσματα, που λέει ό λόγος,

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ - ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Αγαπητοί μου,

ΟΥ Ἀγίου Γεωργίου είναι, καθώς ξέρετε, γιορτὴ ἀκίνητη γιορτάζεται στίς 23 Ἀπριλίου. Τὸ Πάσχα ὅμως εἶναι γιορτὴ κινήτη: τὸ νωρίτερο γιορτάζεται στίς 22 Μαρτίου καὶ τὸ ἀργότερο στίς 25 Ἀπριλίου. Συμβαίνει λοιπόν, ὅταν τὸ Πάσχα πέφτει τόσο ἀργά, ἡ γιορτὴ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου νὰ προηγείται, νὰ πέφτει Μεγάλη Ἑβδομάδα, Παρασκευὴ, Σάββατο. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει προνοήσει γι' αὐτὴ τὴ σύμπτωση καὶ τότε ἀναβάλλει τὴ γιορτὴ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου γιὰ τὴ Δευτέρα τοῦ Πάσχα. Αὐτὸ ἔγινε καὶ φέτος κανονικότητα καὶ εὐλογότατα. Κι' ἦταν ὁλοσυνόλου ἀσχετο μετὰ τὴν εἰσαγωγή τοῦ νέου Ἡμερολογίου, ὅπως ἐνόμισαν μερικοί. Γιατί, καθὼς σὰς εἶπα, καὶ μετὰ τὸ παλιὸ Ἡμερολόγιο γινόταν τὸ ἴδιο κάθε φορὰ πὺ τὸ Πάσχα ἔπεφτε ὕστερα ἀπὸ τὴν 23 Ἀπριλίου.

Ἐκεῖνο ὅμως πὺ ἔγινε φέτος καὶ πὺ δὲν μπόρεσα νὰ τὸ καταλάβω, ἦταν ἡ ἀναβολὴ τῆς Πρωτομαγίας. Φυσικά, ὅταν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου πέφτει Μεγάλη Παρασκευὴ, οὔτε λειτουργία μπορεῖ νὰ γίνη, — εἶναι ἡ μόνη ἡμέρα τοῦ χρόνου πὺ δὲν ἐπιτρέπεται, — οὔτε ἀναστάσιμα νὰ ψαλοῦν μαζί με τὸν Ἐπιτάφιο Θρήνο. Καὶ κατ' ἀνάγκην ἡ γιορτὴ ἀναβάλλεται. Ἡ Πρωτομαγία ὅμως εἶναι καμμιά γιορτὴ θρησκευτική; Ἐχει λειτουργία, ἔχει ἀκολουθία, ἔχει κανένα τροπάριο ἰδιαίτερο; Ὁχι βέβαια! Κατὰ παράδοση, ἀπὸ συνήθεια, γιὰ τὸ καλὸ, ἀγοράζουμε ἕνα στεφάνι καὶ τὸ κρεμνοῦμε στὴν πόρτα μας ἢ στὸ μπαλκόνι. Τὸ πολὺ-πολὺ πᾶμε καὶ σὲ κανένα κήπο καὶ πίνουμε καμμιά μπόρα στὴν ὑγεία... τῶν λουλουδιῶν. Αὐτὸ εἶναι ὅλο. Μιά γιορτὴ πολιτική, κοινωνική, χωρὶς παπὰ καὶ χωρὶς ψάλλτη. Τί ἀνάγκη λοιπὸν ἦταν ν' ἀναβληθῇ; Ἐπειδὴ ἔπεφτε μεγάλο Σάββατο καὶ ἡ παραμονὴ Μεγάλης Παρασκευῆ; Μοῦ φαίνεται πὺς θὰ μπορούσε κανεὶς, μέσα στὰ τόσα ἄλλα πὺ κάνει αὐτὲς τὶς δυὸ μέρες, νὰ κρεμάσῃ καὶ τὸ πρωτομαγιάτικο στεφάνι, γιὰ τὸ καλὸ. Ἄν ὅχι τὸ βράδυ τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς μετὰ τοὺς Ἐπιτάφίους, τοῦλάχιστο τὸ πρῶτ' ἡμέρας τῆς Ἀναστάσεως. Ὅσο γιὰ τὸ γλεντάκι στὸν κήπο, δὲν θὰ χαλοῦσε ὁ κόσμος καὶ ἂν ἔλειπε! Μολονότι καὶ σὲ κήπο θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πᾶ, τὸ Μεγάλο Σάββατο τὸ πρῶτ' μετὰ τὴν Ἐκκλησία, ἡ καὶ τὰ πόγερμα, καὶ νὰ πιῇ μιά... νηστήσιμη μπόρα στὴν ὑγεία τῶν λουλουδιῶν.

Γι' αὐτὸ μοῦ φάνηκε παράξενο ἡ ἀναβολὴ τῆς Πρωτομαγίας, πὺ μπορούσε ἐξαίρετα νὰ γιορτασθῇ στὴν ἡμέρα τῆς, ἢ καὶ νὰ μὴ γιορτασθῇ καθόλου χωρὶς νὰ χάσῃ κανένας τίποτα. Τί φοβήθηκαν τάχα; μήπως ὁ κόσμος, τὸ βράδυ τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, ἄφινε τοὺς Ἐπιτάφίους μονάχους καὶ ἔτρεχε νὰ προῦπαντήσῃ τὸ Μάη; Ἀδύνατο! κανένας χριστιανὸς δὲν θὰ τόκανε αὐτό, οὔτε θὰ θύμωνε ἐπειδὴ δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸ κάμῃ. Ἀλλὰ τὸ πὺ παράξενο ἀκόμα εἶναι ὅτι, ἀντὶ νὰ μὴ γιορτασθῇ φέτος «μεγαλοπρεπῶς» καμμιά Πρωτομαγία, πὺ θὰ ἦταν τὸ πὺ λογικὸ, γιορτάσθηκαν δυὸ: χωριστὰ ἡ ἐργατική, τὴν Τρίτῃ τοῦ Πάσχα, καὶ χωριστὰ ἡ γενική ἡ ἀστική, τὴν Πέμπτῃ. Ἔτσι εἴχαμε τρεῖς Πρωτομαγίες: τὴν 1 Μαΐου, τὴν 4 Μαΐου καὶ τὴν 6 Μαΐου! Τώρα μάλιστα μοῦ λένε πὺς θάχουμε καὶ τετάρτη. Αὐτὴ θὰ γιορτασθῇ στίς 14 τοῦ μηνὸς ἀπὸ μερικοὺς φανατικὸς πὺ ἐπιμένουν νὰ κολλοῦθουν, ὅσο μποροῦν, τὸ παλιὸ Ἡμερολόγιο. Καὶ στὸ παλιὸ Ἡμερολόγιο, καθὼς ξέρετε, ἡ 14 τοῦ μηνὸς ἀντιστοιχεῖ μετὰ τὴν 1. Τέσσερες λοιπὸν Πρωτομαγίες φέτος. Τί ὥρατα! Καὶ τοῦ χρόνου... πέντε!

Ἀπορῶ τώρα καὶ μετὰ τὸν αὐτὸ μοῦ πὺς τὰ κατάφερα, μετὰ τόσο πλῆθος Πρωτομαγιῶν, νὰ μὴ γιορτάσω καμμιά! Μὰ καὶ πότε νὰ τόκανα; Τὴν πρώτη, τὴν καθ'αυτὴ; Εἶχε ἀναβληθῇ καὶ, μολονότι τὸ θυμήθηκα, δὲν βρήκα νὰ πάρω στεφάνι. Πῆρα μόνον μερικὲς πασχαλιὲς γιὰ τὸ Πάσχα... Τὴ δευτέρῃ; Ἦταν ἐργατικὴ καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐργάτης παρὰ τῆς πέννης. Καμμιά λοιπὸν θέσθ δὲν θάχα στὴν συγκέντρωση πὺ ἔγινε στὸ Ἀγ-Γιάννη τοῦ Ρέντη. Οὔτε μὰρξέσει αὐτὸ πὺ κάνουν μερικοὶ «κύριοι», πὺ πηγαίνουν ἐκεῖ καὶ δημοκοποῦν, κολακεύοντας τοὺς ἐργάτες... Τὴν τρίτῃ, τὴν ἀστική; Τὸ ξέχασα ὁλοσυνόλου. Εἶχαν περάσει τόσες ἡμέρες ἀφ'οῦ τοῦ Ἡμεροδείκτης μοῦ ἔδειχνε Μάη! Δὲν μοῦ μένει τώρα παρὰ ἡ τετάρτη. Ἀλλὰ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια, καὶ νὰ τὸ θυμῶ, δὲν θὰ γιορτάσω Πρωτομαγία στίς 14. Ἐγὼ εἶμαι μετὰ τὸν Ἡμερολόγιο, τὸ σωστὸ, τὸ προοδευτικὸ καὶ οὔτε οἱ φανατισμοὶ μὰρξέσουν οὔτε οἱ ἀπειθαρχίες. Ὅταν τὸ Κράτος καὶ ἡ Ἐκκλησία τὸ παραδέχτηκε πιά, αὐτὸ εἶναι. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κάνῃ καθένας τοῦ κεφαλοῦ του.

Ἀλλὰ τί εἶπα; πὺς δὲν γιόρτασα τὴν Πρωτομαγία; Κι' ὅμως τὴ γιόρτασα καὶ... χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω. Νά, μετὰ τὶς πασχαλιὲς ἐκείνες πὺ πῆρα τὸ Μεγάλο Σάββατο γιὰ τὸ Πάσχα. Ἦταν μαζί καὶ μερικὰ τριαντάφυλλα. Μὰ τί ἄλλο λοιπὸν χρειαζόταν παρὰ λίγα λουλούδια; Ἦταν γιὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, νά! ἀλλὰ ταίρια-

ζαν θαυμάσια καὶ στὴν Πρωτομαγία, πὺ εἶναι καὶ αὐτὴ σὰ μιά ἀνάσταση τῆς Φύσης. Αὐτὴ πὺ πρωτοξυπνᾷ τὸ Μάρτη ἀπ' τὸν μακρὸ καὶ βρὺ χειμῶνι-νιάτικο ὕπνο, τώρα τὸ Μάη σηκώνεται σ' ὅλη τῆς τῆ δόξα καὶ λαμπρὴ, ἀνθοστόλιστη, εὐωδιασμένη, ἀνεβαίνει στὸν οὐρανὸ. Ἰδέτε τὴ! Τὴ χρυσώνει ὁ ἥλιος, τὴν ψάλλουν τὰ πουλιὰ καὶ τὴν καμαρώνουν οἱ ἄνθρωποι χαρούμενοι καὶ ἐκστατικοί. Εἶναι ἡ Πρωτομαγία, ἡ ἀνάσταση τῆς Φύσης. Κι' ἴσως ποτὲ δὲν γιορτάσθηκε πὺ ταίριασθῇ, μετὰ τὰ ἴδια λουλούδια, παρὰ φέτος πὺ ἔπεσε μαζί μετὰ τὴν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.

Σὰς ἀσπάσομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τοῦ εἶχαν ὑποσχεθεῖ ὅτι ὁ θησαυρὸς αὐτὸς, ἂν τὸν ἐβρίσκαν, θὰ μοιραζόταν σύμφωνα μετὰ τὶς διατάξεις τοῦ νόμου καὶ ὅτι αὐτὸς θὰ παίρνε μόνον τὴ μερίδα πὺ εἶχε δικαίωμα νὰ πάρει. Ὅλ' αὐτὰ ἦταν ὁλόκληρα νόμιμα καὶ ἠθικά, μόνον πὺ εἶχαν τοῦτο τὸ ἔξαιρητικό: ὅτι μπορούσε νὰ γίνη πλοῦσιος σὲ πολὺ λίγες μέρες. Καὶ τί τιμὴ γι' αὐτὸν ὅταν θὰ πῆγαινε στὴν κυδέρνηση τὸ μέρος τοῦ θησαυροῦ πὺ τῆς ἀναλογούσε! Τί θαυμάσια διαφήμιση γιὰ τὴν ἐφεύρεση τοῦ Ταρδύ!

Ὁχι, ὠρισμένως, οἱ προτάσεις τῆς «ἀρχηγίνης» δὲν εἶχαν τίποτα τὸ ἀξιοκατάκριτο καὶ ὁ μηχανικὸς τώρα θὰ ἤθελε νὰ τρέξῃ εὐθύς, δίχως νὰ χάσει στιγμή, νὰ ἐξερευνήσῃ τὰ βῆθη τῶν ἐρειπίων καὶ ν' ἀνακαλύψει τὸ μυθικὸ θησαυρὸ. Τὴν ἴδια ἀνυπομονησία εἶχαν καὶ ὁ Φραγκίσκος καὶ ἡ Λούση. Βαρέθηκαν κιόλας τὴν τόσο διασκεδαστικὴ ἀλλ' ἀνεργὴ ζωὴ τους καὶ περιέμεναν μόνον τὴν ἡμέρα πὺ θὰ ἄρχιζε ἡ θαυμάσια αὐτὴ ἐξερεύνηση.

Τὸ πρῶτ' τῆς τρίτης ἡμέρας, τὴ στιγμὴ πὺ καθόνταν στὸ τραπέζι, στὸ χῶλ, ἕνας λευκοφόρος ὑπηρέτης τοῦ ἔφερε ἕνα γράμμα πάνω σ' ἕνα δίσκο. Ὁ φάκελλος ἦταν σφραγισμένος μετὰ σφραγίδα ἀπὸ κερί, πὺ εἰκόνα ἕνα κέρι νὰ σφίγγει καὶ νὰ συντρίβει ἕνα κομμάτι ἀπὸ βράχο.

— Ἀπὸ μέρους τοῦ ἀρχηγοῦ! εἶπε ὁ ὑπηρέτης μετὰ ὑπόκληση.

Ὁ κ. Καρινὺ ἔσχισε ἀνυπόμονα τὸ φάκελλο, δίχως νὰ σεβασθῇ καθόλου τὴν ἱερὴ σφραγίδα, καὶ διάδασε τὴν ἀκόλουθη παραγγελία:

«Σήμερα, στὴ μία, ξεκινῶμε γιὰ τὴν ἐπιχείρηση πὺ συμφωνήθηκε. Ἡ ἐκδρομὴ ἴσως θὰ βεστάξῃ κάμπους μέρες. Ὁ κ. Καρινὺ παρακαλεῖται νὰ μοῦ ἀνακοινώσῃ τί θὰ τοῦ χρειασθῇ γιὰ

νὰ βάλει σ' ἐνέργεια τὴ μηχανὴ πὺ βλέπει μετὰ ἀπὸ τὰ στερεά. Νὰ πάρει μαζί καὶ τὰ παιδιὰ, τοὺς ἐτοιμάζω κάποιαν ἐκπλήξη.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ.

Δίχως νὰ θυμώσει γιὰ τὴν κατηγορηματικὴ καὶ σχεδὸν προστακτικὴ αὐτὴ παραγγελία, ὁ κ. Καρινὺ πὺ ἄρχισε καὶ αὐτὸς νὰ δοκιμάζει τὴν ἐπίδραση αὐτῆς τῆς ἀλλόκοτης γυναίκας, ἔσχιε ἕνα φύλλο ἀπὸ τὸ καρνέ του καὶ ἔγραψε:

«Στὴ μία θάμαστε ἐτοιμοί. Γιὰ τὴ λειτουργία τοῦ μηχανήματος, χρειάζεται ἕνας μιστὲρ αὐτοκινήτου δέκα ὡς δώδεκα ἀμφοίπων, ἡ μιά μπαταρία καὶ ἕνατὸ μέτρα κοινὸ σύρμα.

ΚΑΡΙΝΥ, μηχανικός.

Ἀφοῦ ἔστειλε αὐτὴ τὴν ἀπάντηση, ἄρχισαν καὶ οἱ τρεῖς νὰ κάνουν τίς ἐτοιμασίες τους.

Στὴ μία παρὰ πέντε, ὁ Ντούγκλας, ὁ ἰδιαίτερος γραμματέας τοῦ ἀρχηγοῦ, πῆγε στὸ δωμάτιο τοῦ μηχανικοῦ. Μετὰ τὴ λεπτότητα καὶ τὴν εὐγένεια ἐνὸς οἰκοδεσπότου πὺ θεωρεῖ χρέος του νὰ περιποιηθῇ τοὺς ξένους του, τοὺς εἰδοποίησε ὅτι, ἂν ἤθελαν, μπορούσε νὰ τοὺς δηγήσῃ στὸ μέρος πὺ εἶχε ὀρίσθῃ γιὰ τὸ ξεκίνημα.

Ἀκολούθησαν τὸ γραμματέα, ἀφίγοντας χωρὶς θλίψη τὴν ἀνετη φυλακὴ τους. Ἐνας ὑπηρέτης, λευκοφορεμένος πάντα, πῆρε τίς βαλίτσες τους.

Περπάτησαν κάμποσο στὸ πάρκο, πέρασαν ἀπὸ στριφογυριστὲς δεινροστοιχίες καὶ βρέθηκαν μπρὸς σὲ μιά πελώρια σουτάδα ἀπὸ μπαμποῦ. Ὁ ὁδηγὸς τους τοὺς ἔβαλε νὰ μποῦν στὰ πυκνὰ κλαριά τους πὺ ἔκρυβαν πολὺ καλὰ τὴν εἰσοδὸ ἐνὸς ὑπογείου. Εὐθύς μόλις μπήκαν, τὸ ὑπόγειο φωτίστηκε ξαφνικά αὐτόματα καὶ βᾶδισαν μέσα σ' ἕνα κατάφωτο διάδρομο μετὰ πολλὰς στροφὰς καὶ ἀνωμαλίες.

Τέλος εἶδαν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ βγήκαν ἀπὸ μιά ἐξοδὸ πὺ κρυβόταν στὰ δέντρα καθὼς καὶ ἡ εἰσοδός. Ὁ κ. Καρινὺ εἶδε ὅτι ἔβγαζαν στὸν κάμπο. Κοίταξε τριγύρω του μὰ δὲν εἶδε πούθενά οὔτε ἴχνος ἀπὸ τὸ παλάτι τῶν Ἐρειπίων. Θάλεγε κανεὶς πὺς εἶχαν γίνει ὅλα ἄφαντα!

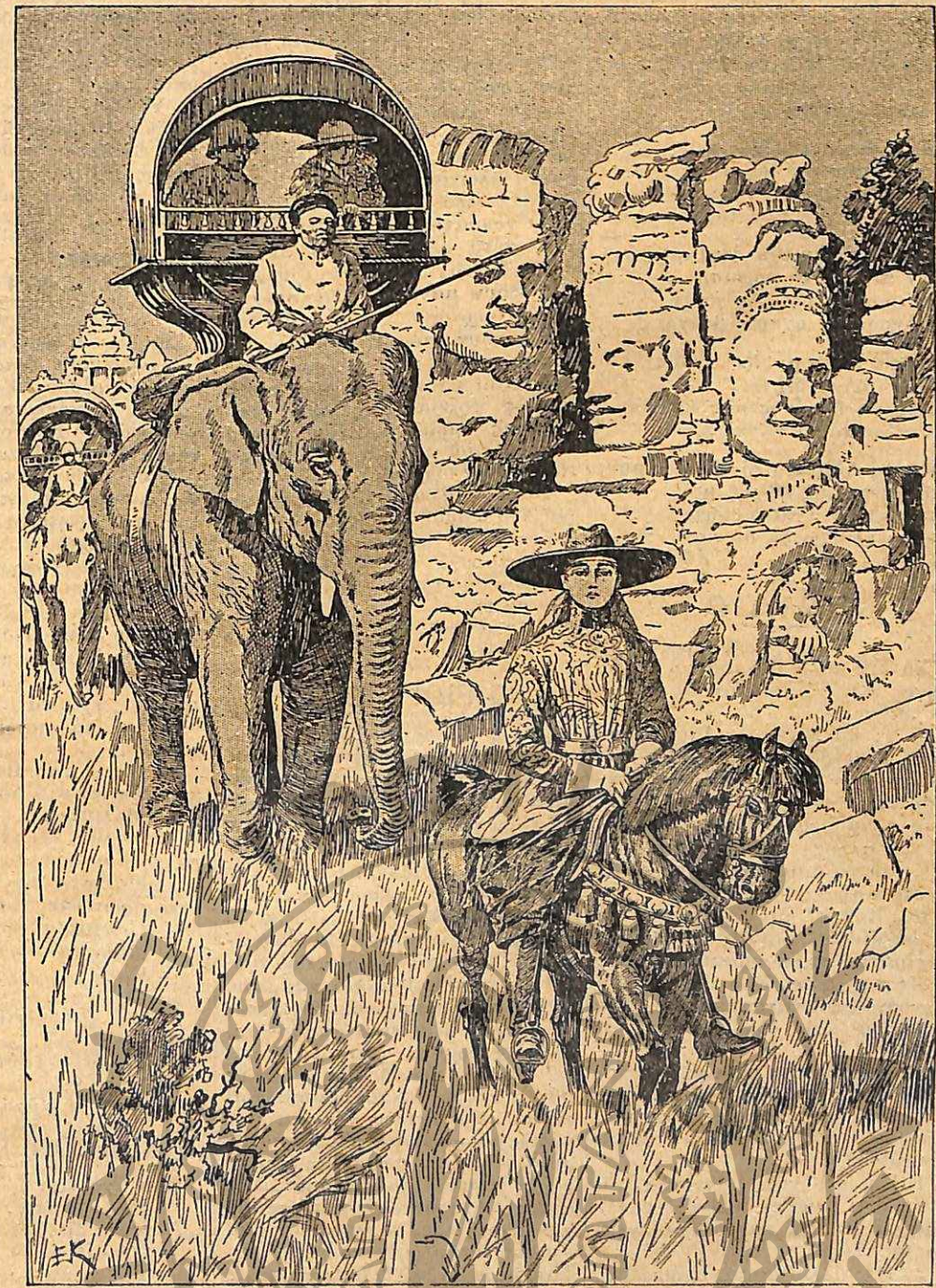
Ἀπὸ μέσα του θαύμαζε τὴν ἐξυπνάδα τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτοῦ, πὺ εἶχε φροντίσει νὰ νῆαι τόσο καλὰ κρυμμένη ἡ μεγαλόπρεπη καὶ μυστηριώδης κατοικία του ἀπὸ κάθε ἀδιάκριτη ματιά. Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ πολυσκεφθῇ πάνω σ' αὐτό, γιατί τὴν προσοχὴ του τὴν τράβηξε κάτι καινούργιο: Ὁ ἀρχηγὸς τοὺς περιέμενε πάνω σ' ἕνα ἄλογο μετὰ λαμπρότατα φάλαρα. Ἡ νέα φοροῦσε πάντα τὸ ἀνδρικό κοστὺμ της, μὰ ἦταν ὑπέροχη κάτω ἀπ' τὸ πλατύγυρο καπέλο τῆς ἀπὸ γκρι καστόρι γαρνιρισμένο μετὰ ἄσπρα φτερά. Ἦρω στὸ λαί-

μὸ φοροῦσε ἕνα κίτρινο μεταξωτὸ φουλάρι, πὺ ἔκανε νὰ φαίνεται πὺς ὁμορφότερη τῆς. Ἀπὸ πίσω τῆς, περίμεναν ἀπάνω στ' ἄλογά τους κάμποσοι λευκοφορεμένοι ὑπηρέτες. Πὺ κεί περίμεναν δυὸ αὐτοκίνητα καὶ ἕξ ἑλέφαντες. Τὰ παιδιὰ, καθὼς εἶδαν τὰ πελώρια ζῶα,

ὁ ἀρχηγὸς προχώρησε κιόλας μετὰ τοὺς κοντὰ τους καὶ τοὺς εἶπε φιλικά:

— Φαντάσθηκαν ὅτι θὰ σὰς ἦταν διασκεδαστικότερο νὰ ταξιδέψετε μ' ἐλέφαντα.

— Καὶ βέβαια, εἶπε ἡ Λούση μετὰ τὰ παιδιὰ, καθὼς εἶδαν τὰ πελώρια ζῶα, τὰ πὺ ἀστραφταν ἀπὸ χαρὰ.

«Τὸ καρναῖο πέρασε μετὰ ἀπὸ τὴ νεκρὴ πόλη...»

ξεφώνισαν καὶ τὰ δυὸ ἀπὸ τὴ χαρὰ τους. — Ἀ! ἔκαμε ἡ Λούση, θάνατοῦμε σ' ἐλέφαντες!

— Νά, ἀπάντησε ὁ Φραγκίσκος κοροϊδευτικά, ὅπως καὶ στὸ Ζωολογικὸ Κήπο! Μὰ ὅσο καὶ ἂν ἔκανε πὺς εἰρωνεύεταν, ἦταν γοητευμένος καὶ αὐτὸς μετὰ τὴν ἰδέα νὰ ταξιδέψῃ μετὰ τὸν ὥρατο καὶ ἀλγινὰ ἐξωτικὸ αὐτὸν τρόπο.

Ὁ ἀρχηγὸς ἔφερε στὰ χεῖλη μιά χρυσὴ σφυρίχτρα καὶ παρευθὺς οἱ ὑπηρέτες ἀνέβασαν τὰ παιδιὰ καὶ τὸν κ. Καρινὺ στὰ πελώρια ζῶα. Τοὺς ὁδήγησαν καὶ πὺς ἔπρεπε νὰ καθοῦνται μέσα στὰ φορεῖα τους, πὺ ἦταν προσαρμοσμένα στίς ράχες τῶν ζώων καὶ ἐμοιάζαν μετὰ πελώρια βερύλια.

(Ἀκολουθεῖ)

